

Câteva zile în lumea copiilor

Fie pentru că s-a desfășurat la puțină vreme după încheierea Festivalului Internațional al Teatrelor de Marionete de la București, fie din alte cauze, trebuie spus că la Festivalul "Gulliver", ce a avut loc în perioada 8-12 noiembrie, prezența oamenilor de teatru a fost extrem de redusă. Întristător lucru, mai ales dacă ținem seama de faptul că avem puține ocazii să vedem reprezentații ale teatrelor de păpuși din țară. Or, în acest context, ni se pare cu totul oportună inițiativa de a organiza, la Galați, un asemenea festival, cu atât mai mult cu cât, timp de cinci zile, au avut loc aici nu mai puțin de nouăsprezece spectacole ale unor trupe din Galați, Botoșani, Alba Iulia, Baia Mare, Chișinău, Craiova, Brăila, București, Constanța, Sibiu, Bacău, Cahul, Iași, la care s-au adăugat câteva recitaluri și două exerciții ale unor studenți de la UATC. Fără să fi fost martoră a întregii manifestări, pot spune că, dintru început, am avut sentimentul (din păcate, prezent și în alte împrejurări!) că în România acest gen de spectacol este ușor marginalizat, existând încă mentalitatea că el se adresează exclusiv copiilor. Ca urmare, se pun în scenă povești, evitându-se cu grijă texte care ar putea interesa măcar în egală măsură și publicul adult. E drept că, la noi, singura sursă de venituri (și aceea precară) a acestor teatre o constituie biletele vândute copiilor (mai rar părinților sau bunicii care se întâmplă să-i însoțească). Dincolo de acestea, festivalul gălățean s-a desfășurat în condiții decente, aducând la rampă producții realizate în mare parte profesional și cu o fină cunoaștere a psihologiei micilor spectatori. Culoarele vii, păpușile create cu multă imaginație, muzica sprinteră, dăruirea cu care actorii-mănuitori au investit cu un pic de suflet micile și fragile personaje au făcut delici-

ul copiilor.

Dintre spectacolele văzute (care mai reușite, care mai banale – cum se întâmplă la orice manifestare de acest fel), câteva merită, cu siguranță, o mențiune specială. Așa, de pildă, interesantă mi s-a părut opțiunea teatrului-gazdă pentru un text ca *Gulliver în țara Liliput*, dramatizare de Cristian Pepino după romanul lui Jonathan Swift, mai puțin izbutită fiind însă valorificarea sa într-o montare destinată exclusiv copiilor. Altminteri, păpușile, jocul de lumini, muzica și talentul interpreților imprimă reprezentației verva și

și dovedind posibilă comuniunea actor-marionetă.

Au fost izbutite păpușile din *Mica vrăjitoare* de Ottfried Preussler (Teatrul "Colibri" din Craiova) create de un binecunoscut scenograf, Eustațiu Gregorian; reprezentația, însă, s-a dovedit cam monotona.

Realizate cu bun-gust și rafinement au fost și cele două recitaluri ale actorilor de la Teatrul "Țândărică": Marcela Sava (*Ultimul dans*, pe muzică de Albinoni) și Bruno Măstan (*Nimeni nu este perfect*, după un poem de Federico Garcia

Mica vrăjitoare, regia: Liviu Steciuc

hazul necesare. Inedită s-a dovedit și prezența lui Stelian Stancu în rolul titular, "umplând" scena cu masivitatea sa și făcând astfel credibilă povestea uriașului și a prietenilor lui pitici. Un moment cu adevărat emoționant l-a constituit spectacolul Teatrului de păpuși din Baia Mare cu *Suflețel* de Clemens Brentano, în regia lui Kovács Ildikó și scenografia Idei Grumaz, spectacol "bătrân" de peste douăzeci de ani, care, însă, și-a păstrat nealterate prospețimea și poezia. Semnificativă aici a fost și existența unui povestitor om și a unuia păpușă, completându-se armonios

Lorca).

A mai avut loc și o conferință de presă în cadrul căreia criticul Mircea Ghițulescu, directorul festivalului, și-a lansat romanul "Wiener Waltzer". Același ne-a vorbit apoi despre ceea ce s-a dorit a fi o astfel de manifestare. Nu s-au pus întrebări, nu s-au exprimat opinii... Poate că astfel aveau să se desfășoare lucrurile la conferința ce urma să aibă loc a doua zi, dar la care nu am mai participat.

Marinela Țepuș